

DRUHÝ ŽIVOT

Dvě sestry.
Nebezpečné tajemství.
Jediný den
na odhalení pravdy.

ASTRID SCHOLTEOVÁ

Od autorky bestselleru *Čtyři mrtvé královny*

FRAGMENT

Druhý život

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Astrid Scholteová

Druhý život

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DRUHÝ ŽIVOT

ASTRID SCHOLTEOVÁ

FRAGMENT

Copyright © 2020 by Astrid Scholte
Translation © Pavla Kubešová, 2021
Cover images © Dudarev Mikhail; goldeneden; ThewayIsee / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5330-1
ISBN e-knihy 978-80-253-5342-4 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-5343-1 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5344-8 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

Andrewovi.

Pro tebe bych překonala oceán.

*PALINDROM – slovo, číslo, věta nebo sled symbolů či prvků,
které lze číst v libovolném směru a vždy má stejný význam.*

Začínáme, stejně jako končíme.

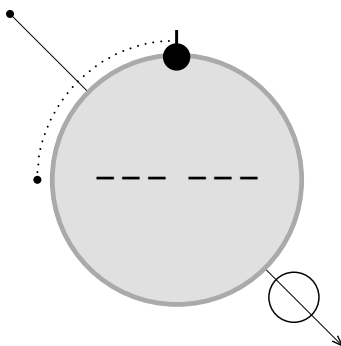
Končíme, stejně jako začínáme.

To je život.

My se musíme jen pevně držet.

KAPITOLA PRVNÍ

TEMPEST

Neděle, 8:00

Měla jsem svou sestru ráda, ale to nebyl důvod, proč jsem ji chtěla znovu přivést k životu.

Nestála jsem o poslední rozloučení, šeptem pronesená slovíčka, která jsme si nestačily říct, ani vyjasnění drobných neshod. Netoužila jsem ještě naposledy slyšet své jméno, Tempe, vyslovené jejím hlasem.

Chtěla jsem uhasit vztek, který mě spaloval. Vztek, který žil svým vlastním životem, který se mě zmocnil a popoháněl mě k činnosti – dokonce i v dny, kdy jsem byla vyčerpaná z brzkého ranního potápění a kdy jsem měla svého zatraceného života až po krk.

Chtěla jsem utopit vzpomínky na její dlouhé tmavé vlasy, vlnící se ve vodě, když se přede mnou potápěla do větší hloubky, protože vždycky věděla, kde pátrat. Chtěla jsem udusit vzpomínky na její

ruce tanečnice, kterými točila nad hlavou, zatímco nedaleko zuřila bouře. Chtěla jsem zapomenout na její hlas jako zvon, nyní umlčený, a vůbec na všechno.

Jak mě pomýšlení na její jméno přivádělo k zuřivosti, představa, že už ho nikdy neuslyším, tu zuřivost ještě zesilovala.

V průběhu dvou let po její smrti začalo její jméno blednout, jako když po bouři už jen párkrát zarachotí hrom. Když o ní mluvili přátelé – všichni její – zpočátku říkali „tvoje sestra“, jako by se báli, že pokud vysloví její jméno, vyvolají tím další vlnu slz, které se budou kutálet po mých již opět zrudlých tvářích. Ale jak se z dnů stávaly týdny, začali tiše a nesměle její jméno vyslovovat, a dávat mi tím najevo, že je čas pokračovat dál. Vstát z postele, žít svůj život.

Když se týdny protáhly v měsíce, lidé o ní přestali mluvit úplně. Jako by nikdy neexistovala.

Pak jsem zaslechla něco, co mě přimělo poopravit můj vztah k ní a co změnilo můj žal ve vztek.

A tak jsem teď opravdu potřebovala naposledy uslyšet její hlas. Potřebovala jsem znát pravdu. A proto jsem ji potřebovala znovu oživit.

Do té doby jsem nemohla mít klid.

Lod' se houpala na vlnách. Přešlápla jsem, abych nespadla do moře. Moji rodiče se na *Jitřence* dopravovali do práce. Byla malá, ale svižná. Paluba v barvě lastur měla trojúhelníkový tvar, se dvěma „křídly“ pod záďí lodě, která se stáčela dolů do vody, aby při vysoké rychlosti udržovala rovnováhu. Dole se nacházela stísněná kajuta, jejíž břicho se nořilo do moře jako přežraná velryba.

Zahleděla jsem se do sytě modrých vod. Seshora bylo tam dole

vidět slabé víření – známka toho, že se tam kromě písku, soli a vody nachází ještě něco jiného.

Bylo tam potopené město – to, které jsem po léta drancovala a z něhož jsem se nikdy nevrátila s prázdnýma rukama. Moje silně opálená olivová pleť hovořila o létech strávených na vodě i v ní, během nichž jsem pátrala po něčem užitečném.

Dnes jsem měla v úmyslu potopit se tam naposledy. Moje sestra Elysea tohle místo objevila, když mi bylo dvanáct, a já jsem po pěti letech znala každé zákoutí toho labyrintu z oceli, skla a kamene. Už zůstala nedotčená jen jediná místnost. A já jsem to místo nehodlala opustit, dokud ji neprozkoumám. Věděla jsem, že si pak budu muset najít nové místo k potápění a doufat, že dosud nebylo vyplněno jako tolik jiných potopených měst v této oblasti.

Utáhla jsem si pásky na ploutvích, vyrobených z tupých čepelí nožů Starého světa. Pohnula jsem nohou, abych zkontrolovala, jak se ploutve pohybují, a tenké zrezivělé kovové proužky zaskřípaly.

„Á, zmlkňte,“ obořila jsem se na ně. Ploutve patřily mé matce, protože jsem si nemohla dovolit nové. Rozhodně bych neutratila peníze za nic jiného než za oživení své sestry nebo naplnění svého dýchacího přístroje.

Poslední ponor, pomyslela jsem si, když jsem si do pusy vložila dýchací trubici a přetáhla si přes hlavu měkkou průhlednou kuklu. Připnula jsem si ji k neoprenu a kukla se nafoukla.

Poslední sbobem. Chystala jsem se odložit další vzpomínku, navždy přerušit další spojení s Elyseou. Čekala jsem, že mě zalije vlna smutku, ale cítila jsem jen chladné, neochvějné odhodlání a vědomí, že i já budu brzy moct zapomenout jméno své sestry.

Mělce jsem se nadechla a na malém ciferníku na svém opasku jsem zkontrolovala hladinu dýchací směsi.

Dýchací přístroj dvakrát pípnul.

Nízká hladina kyslíku.

Strhla jsem si kuklu z hlavy a vyplivla náustek. Kromě jídla byla náplň dýchacího přístroje tou nejdražší komoditou. Umožňovala nám pít se po pozůstatcích Starého světa – po čemkoli, co by mohlo být užitečné v Novém světě. Moje ponory stěžily pokryly náklady na život na atolu Rovnodennost a všechno, co mi zbylo, jsem šetrila na oživení své sestry. Doufala jsem, že z té zbývající místnosti vyzvednu něco, čím zaplatím za naplnění svého dýchacího přístroje a co mi umožní vyhledat nové ruiny, aniž bych musela sáhnout do svých úspor.

Znovu jsem si vložila náustek do pusy a přetáhla si kuklu přes obličej. Muselo mi stačit to, co jsem měla.

Zachřestila jsem v dlani několika černými kamínky s měňavými modrými spirálami, které připomínaly miniaturní vířící galaxie. Jeden z nich jsem hodila do oceánu a doprovodila jsem jej prosbou k vodním bohům, aby mi dovolili vstoupit do jejich světa, do jejich svatyně – a přežít. Byl to dětinský zvyk. Když jsme byly s Elyseou malé, věřily jsme, že to vodní bohové potápějí lodě a okrádají potápěče o vzduch v plicích. Neuvědomovaly jsme si, že za to může náhoda, smůla anebo nedostatek zkušeností a že to jednoduše patří mezi rizika současného světa.

Spolu jsme se pak naučily, jak oceán pokořit. Nebo jsem si to aspoň myslela. Do chvíle, než se Elysea před dvěma lety utopila.

Než mi mysl rozvířily další pochyby, sáhla jsem po svém naole-

jovaném koženém vaku, připnula si jej k opasku a zády k vodě jsem se vyklonila z lodi.

Voda byla studená, ale já cítila chlad jen na prstech. Zbytek mého těla chránil můj potápěčský oblek, vyrobený z tenkých, gumu připomínajících modrých plátů sešitých k sobě podobně jako rybí šupiny, a který jsem vždy nosila pod oblečením. Kopla jsem svými těžkými kovovými ploutvemi a pustila se dolů.

Dýchej mělce a pravidelně. Nemohla jsem si pomoct, ale vždycky jsem v hlavě slyšela sestřin hlas. Koneckonců to byla právě ona, kdo mě naučil potápět.

„Volný pád je snadný,“ řekla by. „Šetři kyslík na zpáteční cestu. Až ho budeš potřebovat. Jednoduše mě následuj do tmy, Tempe.“ Nikdy mi neříkala celým jménem – Tempest – protože to podle ní bylo pro její mladší sestru příliš tvrdé. „Tempe zní mileji,“ poznamenala by.

Stěží jsem si na tu malou holčičku, kterou jsem kdysi byla, ještě pamatovala.

Koutkem oka jsem zahlédla sloupec světla – jako by se přede mnou otevřela mapa podvodního světa. Kopla jsem a ještě prudčeji jsem klesala dolů. Netrvalo dlouho a před očima se mi začaly míhat modré, fialové a růžové šmouhy, usazené na hromádách zrezivělého kovu. Od Velkých vln před pěti sty lety pokryl městské ruiny světélkující korál a osvětloval cestu k oceánskému dnu podobně, jako když na dlážděných cestách Starého světa svítily lampy anebo na noční obloze zářily hvězdy. Jako ponořená souhvězdí.

Ten pohled mi pokaždé vzal dech. Přestože ta budova byla tak dlouho mrtvá, zářila životem. Bylo to krásné.

Pokračovala jsem dolů.

Když jsem minula rudohnědou kovovou věžičku, mírně jsem zatočila doleva. Z každé hrany visely rampouchy rzi a zkamenělých chaluh. Otvory, které dřív bývaly dveřmi a okny do živoucího světa, se změnilly v bezduché oči temného vodního hrobu.

Tohle ztracené město, všechny ty potopené ruiny byly dokonalým eldorádem.

Můj dýchací přístroj opět pípnul. Začala jsem se nadechovat ještě mělčeji a doufala jsem, že jsou mi bohové nakloněni. Mnoho potápěčů hledalo vodní bohy. Jejich chrám, svatyni, palác. *Cokoli*. Ale nikdo nic neobjevil. Popíračům to poskytlo argumenty ke zpochybnění jejich existence.

Ale ve světě tvořeném převážně jen vodou jsme potřebovali průvodce. Lidé Starého světa věřili, že bohové žijí nad nimi, a při cestování po zemi se řídili hvězdami. Ale vzhledem k tomu, že toho ze země moc nezbylo, bylo zbytečné pozorovat oblohu. Naším pánem byla voda.

Mrzelo mě, že když jsme toto místo objevily, nezačaly jsme budovu prozkoumávat odspodu. Ale tenkrát jsem se teprve učila potápět. Elysea chtěla začít blíž k hladině, přestože jsem se ji snažila přesvědčit, že jsem připravená. Byla jen o dva roky starší než já, ale po smrti našich rodičů se chovala víc jako můj ochránce než moje sestra. V té době mi máminy opuštěné ploutve sotva držely na nohou.

„Dorosteš do nich,“ uklidňovala mě Elysea a co nejpevněji je utáhla kolem mých malých chodidel. „Je dobře, že jsou ti velké. Aspoň je budeš moct používat hodně dlouho.“

Nehádala jsem se s ní. Byla jsem vzrušením bez sebe, že jsem se s ní mohla potápět.

Po pěti letech jsem byla jedním z nejlepších potápěčů na Rovnodennosti. Zatímco ostatní děti chodily do školy, plachtily se svými rodiči, plavaly se svými přáteli, tančily se svými sourozenci, já se potápěla. A potápěla a potápěla.

Na hladině teď pro mě nic nebylo.

Potápěla jsem se hlouběji a dýchala přitom mělčeji, abych šetřila dýchací směs.

Třebaže mi chybělo potápění s Elyseou, ráda jsem se potápěla i sama, kdy mě nedoprovázel nikdo jiný než voda, kdy mě chránili vodní bohové a kdy ticho uklidňovalo moji nepokojnou mysl. Můj vztek.

Bylo štěstí, že Elysea objevila tuhle ruinu. Během Velkých vln se musela oddělit od nějakého většího shluku budov. Ve většině popopených měst se to hemžilo potápěči, takže v nich zbývala už jen hrstka artefaktů. Téhle budovy se to ovšem netýkalo. Tahle ruina byla jen moje.

Místo, kde jsem se potápěla, se nacházelo poblíž ostrůvku Palindromena. Většina potápěčů se vyhýbala nemilosrdným vlnám, které zuřivě dorážely na jeho rozeklané pobřeží. Utopila se tu už spousta lidí. Lidé, kteří žili na Rovnodennosti, byli navíc pověřčiví. Ostrov byl zahalen rouškou tajemství a poznamenán smrtí.

Já se ale Palindromeny nebála. Výzkumné zařízení na ostrově působilo v mém životě jako strašák, ale naštěstí se mě nikdy přímo nedotklo, spíš se nade mnou tyčilo jako hrozivý stín.

Jakmile jsem se ponořila až na dno oceánu, proklouzla jsem rozbitým oknem dovnitř. Jeho rám obrůstal korál a osvětloval

vstup. Mnoho lidí věřilo, že právě díky vodním bohům se po Velkých vlnách objevily korály, které nám nyní ukazovaly cestu k ponořeným pokladům. Bez bohů a jejich korálů by Starý svět zůstal navždy ztracený na dně oceánu.

Můj dýchací přístroj opět varovně pípнул. Musela jsem si pospíšit.

Přízemí budovy tvořila řada vzájemně propojených krámků. Uvnitř kvetly další korály a osvětlovaly jednotlivé místnosti. První krámeček byla nějaká jídelna. Svědčily o tom převrácené stolky a úlomky keramických talířů a skleniček, které se válely po zemi.

Prohnala jsem se skrz a dávala jsem pozor, jestli nezahlednu něco důležitého. Něco cenného. Staré šálky byly zajímavé, ale neměly velkou cenu. Potřebovala jsem něco užitečného, co by mi umožnilo získat víc dýchací směsi a zaplatit Elyseino oživení.

Tady dole jsem se často setkávala s kostlivci. Byli stejně běžní jako hejna žlutých rybek, které se po stovkách proháněly kolem Rovnodennosti. Korál obrůstal rozpadající se kosti, držel kostlivce pohromadě a zabraňoval jejich dalšímu rozkladu. Dveřmi a místnostmi tak proplouly celé kostry, jako by stále žily a dýchaly, přestože se z nich už dávno odloupla kůže i svaly.

Bylo mi dvanáct, když jsem takového světélkujícího kostlivce spatřila poprvé. Celý týden jsem z toho měla noční můry. Teď jsme byli přátelé. Dávala jsem jim jména, vymýšlela jim životní příběhy, přiřazovala jsem jim osobnostní rysy. Tak pro mě byli o trochu méně strašidelní. Ale opravdu jen o trochu.

Spřátelit se pro mě nikdy nebylo snadné, ale tady dole s kostlivci jsem neměla na výběr.

Kývla jsem na Andreje. Jeho rudo-růžová zvápenatělá lebka spočívala na pultu kavárny. S kostnatou rukou položenou vedle obličeje vypadal, jako by nad něčím hluboce dumal. Na dně oceánu docházelo jen k nepatrnému pohybu, nerušily ho tu žádné proudy ani ryby. Když jsem proplouvala kolem, moje ploutve rozčěřily vodu a jeho světélkující prsty zachrastily, jako by mě zdravily.

Pokračovala jsem do další místnosti.

„Ahoj, Celci,“ pozdravila jsem kostlivce, který se vznášel mezi dvěma chodbami. Pojmenovala jsem ho po své staré tetě, která zemřela na zvápenatění plic, když jsem byla ještě malá. Pořád si pamatuju, že stejně jako tahle kostra měla i moje teta na svůj drobný obličej příliš velké zuby. Když jsem kostru míjela, jemně jsem do ní dloubla a poslala jsem ji za Andrejem. Ani mrtví by neměli zůstat sami.

Ve vedlejší krámku bývalo knihkupectví. Minula jsem jej bez povšimnutí. Než jsem se vlámala do jeho dveří, byla místnost neprodyšně uzavřená. Podařilo se mi zachránit pár knih, ale zbytek podlehl rychlé zkáze a zkalil vodu v celé místnosti. Knihy, které jsem odtamtud vynesla, neměly velkou cenu. Sotva jsem je dostala nad hladinu, jejich stránky se ve vlhkém slaném vzduchu začaly rozpadat. Možná by bylo lepší, kdybych je nechala tady dole. Jejich slova by dál setrvala na stránkách, jejich nevyprávěné příběhy by dál zůstaly v bezpečí.

Zmizelo takové množství historie! Většina příběhů o bozích Starého světa byla zapomenuta a z toho zapomnění povstali noví bohové. Lidé věřili, že se od nás staří bohové odvrátili kvůli našemu sobectví, a z toho důvodu nás ani nevarovali před blížícími se vlnami.

Když udeřily Velké vlny, lidé se marně snažili udržet si víru.

Až když začaly růst korály, lidé znovu uvěřili, že nejsme sami. Že nás bohové neopustili. Stejně jako dřív hvězdy na obloze nám nyní korály ukazovaly cestu k zásobám ponořeným hluboko v oceánu.

V novém světě jsme mohli přežít jen díky pozůstatkům z minulosti.

Moje máma věřila ve vodní bohy, ale táta ne. Způsobil jejich smrt právě otcův nedostatek víry? Je možné, že právě proto táta nesprávně vyhodnotil zpěněné vody a rychle se stmívající oblohu, takže jejich loď zničila strašlivá bouře? Jenomže Elysea –

Můj dýchací přístroj několikrát freneticky zaječel. *Slyším tě*, pomyslela jsem si. *Ale ještě nejsem hotová.*

Dorazila jsem k poslední nedotčené místnosti a potápěčskými kleštěmi jsem otevřela dveře. Zadržela jsem dech, nejen abych ušetřila dýchací směs, ale i očekáváním. Uvnitř jsem ale nic neviděla. Odlomila jsem kus korálu z dveřního rámu a vplula dovnitř.

Zklamaně jsem vydechla.

Na zrezivělých tyčích visely cáry kdysi barevných látek.

Prodávaly se tu oděvy.

Předpokládala jsem, že místnost umístěná v zadní části budovy byla podobně jako knihkupectví dostatečně chráněná před útokem vln, ale v tomhle krámku bylo okno, které směřovalo na vnitřní dvorek. A sklo bylo dávno pryč.

V naději, že najdu nějaké šperky, cetky, cokoli, jsem se začala přehrabovat ve zbytcích oblečení. Ale Velké vlny z téhle místnosti vysály veškerý život.

Můj dýchací přístroj začal pípat ještě naléhavěji. Zbývalo mi už jen pár minut, takže jsem měla nejvyšší čas zahájit přerušovaný výstup na hladinu, abych se vyhnula dekompresní nemoci. Věděla jsem, že si budu muset koupit víc dýchací směsi, a doufala jsem, že mi nebude trvat příliš dlouho, než najdu nové místo k potápění.

Pak něco upoutalo můj pohled. Něco uhnížděného v jasně růžovém korálu. Něco zeleného. Vzácně zeleného, aspoň tady dole.

Vyplavala jsem rozbitým oknem a podívala se nahoru. Část budovy se zřítila a uzavřela tenhle dvorek uvnitř. Není divu, že jsem ho nikdy dřív neviděla.

Samotný dvorek ale mou pozornost neupoutal.

Plavala jsem dál a moje srdce tlouklo do rytmu se zrychlujícím se pípáním mého dýchacího přístroje. *To není možné. To není možné.*

Když jsem se konečky prstů dotkla voskového zeleného povrchu, nebezpečně zhluboka jsem se nadechla. Dýchací přístroj začal přímo kvílet, ale já jsem mu nevěnovala pozornost.

Byla to rostlina. *Rostlina!* Díky, vodní bohové!

Nedýchala jsem, spíš jsem jen lapala po dechu. Rostlina měla hodnotu několika set nebo dokonce tisíc bankovek.

Věděla jsem, že jsem připravená. Připravená jít na Palindrome-nu. Konečně připravená říct poslední sbohem Elysee.

Ze strachu, že se rostlina rozpadne, sotva se jí dotknu, jsem držela ruce nad ní.

Jak bylo něco takového vůbec možné? Jistě, někteří potápěči nacházeli rostliny, ale většinou to byl nějaký druh chaluh. Tahle byla jiná. Tady ve tmě chaluhy nerostly. Tohle byla pevninská rostlina. A nějakým způsobem přežila.

Odstrčila jsem trosky, které mi bránily v přístupu k ní. Něco na ni spadlo a zakrylo většinu listů. Bylo to něco organického, na pohmat měkkého a zrnitého. Strom! Musel padnout za oběť vlnám a ochránit rostlinu před zetlením.

Vzrušeně jsem se nadechla, ale neměla jsem čeho. Pípání dýchacího přístroje přešlo v souvislý jekot.

Došel mi kyslík.

Zajela jsem prsty do půdy a obryla jsem jimi kořeny. *Tak.* Jemně jsem za rostlinu zatahala a snadno ji uvolnila. Několik listů a větvíček se odlomilo. Bylo mi jasné, že jestli se mi podaří dostat tu rostlinu na hladinu neporušenou, bude to zázrak.

Než jsem ze svého vaku vytáhla průhledný sáček a obalila jím kořeny, začalo mě pálit na hrudi. Oblilo mě horko, žilami se mi šířil žár a bublal mi na rtech.

Vzduch. Potřebovala jsem vzduch.

Proplout celým přízemím a teprve pak zamířit k hladině bych nezvládla. Musela jsem najít rychlejší cestu.

Zvedla jsem hlavu. Byla to moje jediná šance.

Zastrčila jsem si rostlinu pod paži a koplá ploutvemi. Silně. Žár mi začal spalovat svaly.

Musela jsem k hladině. Okamžitě.

Vyrazila jsem nahoru a po chvíli jsem připlula k blokadě, která pod sebou uzavřela dvorek budovy. Byla to hromada omítky, která sem napadala ze sousední zdi. Strčila jsem do omítky ramenem a doufala, že povolí a umožní mi cestu ke světlu. Tahle budova ke mně byla přívětivá. Dozajista by mě nenechala na holičkách. Ne teď.

Dýchací přístroj přestal pípat. Už mě nepotřeboval varovat.

Byla jsem totiž buď mrtvá, anebo na hladině. Přesto jsem pořád měla čas. Léta potápění mi rozšířila plíce, takže jsem v hrudi dosud měla malé množství kyslíku. Měla jsem ještě pár minut.

Zkřehlá omítka, která už několik set let ležela pod vodou, nevydržela nárazy mého ramene a pomalu se lámala. Ještě několikrát jsem do ní strčila a konečně jsem zahlédla třpyt slunce. Hladina byla na dohled!

Proplula jsem otvorem, ale na opatrný výstup nebyl čas. Po návratu na hladinu bylo nutné spolknout rekompresní pilulku k neutralizaci vzduchových bublin, které se mi právě teď tvořily ve sva-lech a krevním řečišti, ale to byl můj nejmenší problém.

To malé množství kyslíku v mé hrudi bylo pryč. Moje plíce byly úplně prázdné. A moje nohy úplně hotové.

Vzpomněla jsem si na Elyseu. Tak takhle se cítila ve svém posledním okamžiku? Všechno kolem ní bylo modré. Všechno kolem mě bylo modré. Cítila jsem spalující žár. Bolest. Strach.

Bylo mi jasné, že mě tady dole nikdo nenajde. Nezůstal nikdo, kdo by mě hledal. Měla jsem zůstat s Andrejem. Nechtěla jsem zemřít o samotě jako moje sestra.

Kopala jsem a kopala, ale světlo mi připadalo příliš vzdálené. Pokusila jsem se nadechnout, ale vážně nezůstalo vůbec nic. Poráženecky jsem ve své kukle vyplivla náustek.

Bylo to tady, moje poslední chvíle. Vzpomněla jsem si na mámu a tátu. A na Elyseu – i po tom všem, co udělala. Doufala jsem, že je znovu uvidím, v tom, co se děje po smrti.

Zatímco se mi kalil zrak, moje tvrdohlavé plíce to ještě jednou zkusily a nadechly se.

Vzduch! Málem jsem se jím zadusila. Samozřejmě! Malé množství vzduchu nafouklo mou kuklu.

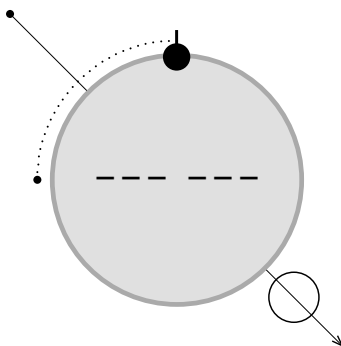
Moje plíce se radostně roztáhly. A kyslík byl pryč.

Ale to stačilo.

Vynořila jsem se nad hladinu.

KAPITOLA DRUHÁ

LOR

Neděle, 14:00

Snažil jsem se nevšímat si těl, která mě pozorovala ze svých nádrží. Selhal jsem. Pokaždé.

Nesnášel jsem tohle místo. Nesnášel jsem ten pach. Nesnášel jsem to tlumené osvětlení. Nesnášel jsem všechno, co tohle výzkumné zařízení představovalo. A ze všeho nejvíc jsem nesnášel smrt. O tělech jsem to ale říct nemohl. Nebyla to jejich chyba, že uvízla ve vědeckém programu na záchranu planety. Vědci na Palindromeně věřili, že drží v rukou naši budoucnost, protože se podíleli na uchování zemědělských plodin. Kdyby plodiny zahynuly, zahynuli bychom i my.

Touhle dobou už bych na tohle místo měl být zvyklý. Žil jsem a pracoval v suterénu Palindromeny, v Akváriu – jak to nazývali ostatní zaměstnanci – už dva roky. Já si ale na mrtvé nikdy nezvykl.

Ostrov Palindromena byl pojmenován po výzkumném zařízení, které vyvinulo proces znovuoživení utonulých, byť jen na čtyřadvacet hodin. Spousta lidí si přála mít poslední příležitost rozloučit se se svými milovanými a Palindromena jim to přání mohla splnit. Pokud si ovšem mohli dovolit zaplatit poplatek ve výši tří tisíc bankovek. Ti, co peníze přehrabovali vidlemi, tvrdili, že to za to stojí, ale mně ta cena vždycky připadala přemrštěná.

Věděl jsem, že ostatní zaměstnanci považují proceduru za zážrak, který umožňuje získat víc času – jako dar od vodních bohů – ale na tom oživovacím procesu nebylo nic zázračného. Nakonec stejně zvítězila smrt. A ta nikdy nehrála fér.

Tak proč jsem se rozhodl obklopit se mrtvými?

Nezasloužil jsem si být s živými.

Byl čas přiznat si porážku a vylézt z postele. Dnes jsem byl vzhůru od časného rána, od chvíle, kdy jsem se vzpamatoval ze své obvyklé noční můry. Někdo by si mohl myslet, že po dvou letech, během kterých se mi pořád dokola zdál stejný sen, už na mě nebude mít takový účinek. Já jsem se ale vždycky probudil křikem. Křičel jsem Calenovo jméno. Neexistovala úleva, dokonce ani ve spánku. Ne že bych si ji zasloužil. Moje podvědomí mi rádo připomínalo, co jsem provedl. A tahle noc nebyla výjimkou.

Když se mě konečně kolem čtvrté ráno zmocnila otupělost spánku, před očima se mi objevil ten den tak jasně, jako by právě vycházelo slunce. Připadalo mi, jako by se to stalo včera, a ne před dvěma lety.

Byl jsem na útesech Palindromeny. Když jsem lezl po skalách, byl jsem sám sebou. Nebyl jsem žádný „kluk z ostrova“. Byl jsem

Lor. Při lezení jsem si určoval svoje vlastní tempo, cestu i cíl. Měl jsem pocit kontroly, který mi za jiných okolností unikal. Nikdo nehodnotil moje pohyby, nikdo ode mě nic neočekával. Bylo to něco, co bylo jen mé. Něco, co jsem chtěl. Na rozdíl od ostrova Palindromena, kde jsem se cítil jako vězeň.

Můj nejlepší přítel Calen nebyl tak dobrý lezec, ale vždy se držel po mém boku a kopíroval moje pohyby. Někdy vypadal jinak – namísto dlouhých blond vlasů je měl krátké černé nebo hnědé – a někdy jsem si uvědomoval, že je to sen, ale byl tam pokaždé. V každém snu. Každou noc.

Odmalička jsme byli nejlepší kamarádi. Zatímco naše matky společně pracovaly, my jsme zkoumali ostrov. Většina zaměstnanců bydlela na nedaleké Rovnodennosti a každý den přijížděla do práce na lodích, ale naše rodiny bydlely v domcích na ostrově a pečlivě střežily jeho výzkumné zařízení. Nakonec se Calen přestěhoval na Rovnodennost, aby tam chodil do školy, ale já zůstal s matkou tady. Slíbil jsem svým prarodičům, že na ni dám po jejich smrti pozor. Byl jsem jediný, koho měla.

Calen mě navštěvoval každý víkend a obvykle s sebou z Rovnodennosti přivedl přátele, kteří chtěli na vlastní oči vidět nechvalně známý ostrov. A zatímco on se začal zajímat o děvčata a lodě a večírky, já jsem toužil pokořit ostrov. Poslední výzvou byla Posvátná hora – nejvyšší útes ostrova. Směrem k vrcholu měla stěna téměř převislý sklon a lézt na ni bylo přísně zakázáno. Ale to nás nemohlo odradit.

Ve snu, stejně jako ve skutečném životě, nás naši přátelé zesponu pozorovali. A když ostrov obklopil zlověstný mrak, volali na nás.

„Měli bychom slézt dolů,“ navrhl Calen se strachem v očích.

Ale já stejně jako před dvěma lety prohlásil: „Už jsme skoro tam. Než udeří bouře, budeme nahoře.“

Lezl jsem dál. Zoufale jsem toužil spatřit svět za ostrovem. A Calen byl připoutaný ke mně. Jenže jsem se zmylil.

Nezvládli jsme to.

Bouřkové mračno se roztrhlo a zalilo nás proudem teplé vody. Hřbetem ruky jsem si otřel obličej a na rtech jsem ucítil něco slavného. Sklopil jsem oči ke svým rukám. Měl jsem je od krve.

Podíval jsem se na Calena, ale krvavý déšť se ho nedotkl. Snažil se vytáhnout ke mně, ale sklouzla mu ruka. Krev pokryla každý kousek skály. Chvilí se zoufale snažil zachytit, ale nepodařilo se mu to a spadl. Naši přátelé se dole rozkřičeli.

Rychle jsem dobral jisticí lano, abych jeho pád zastavil. Lano se napnulo a já sebou šklbnul. Calenova váha mě málem strhla ze srázu.

„Drž se!“ vykřikl jsem, když se bezmocně pohupoval na laně.

Neodpověděl. Jeho obličej byl bez výrazu, jeho oči bez života. V ten moment jsem si uvědomil pravdu.

Byl to sen. A Calen už byl dávno mrtvý. Přesto jsem zoufale toužil změnit výsledek.

Pokusil jsem se zatahat za lano a přitáhnout Calena zpátky ke skále, ale neudržel jsem ho, protože jsem měl dlaně kluzké krví.

„Byla to tvoje chyba,“ ozval se Calen s příšerně klidným výrazem ve tváři.

„Ne, ne, ne, ne!“

Ale provaz mi vyklouzl z ruky a Calen byl pryč, jako ostatně

vždy. Zřítíl se dole do vody nedaleko od místa, odkud nás s hrůzou pozorovali naši přátelé.

Byl jsem hloupý. Domýšlivý. Dětinský. Sobecký. Přesvědčený, že dokážu vyšplhat na každou vyvýšeninu na ostrově. Že si dokážu podrobit Palindromenu. A pak celý svět.

Stačila jedna vlhká, kluzká skála. A dlouhý pád do vody. Zahynul můj nejlepší přítel. Kvůli mé nadutosti. Kvůli mně.

Když jsem se probudil, ulevilo se mi, že jsem zpátky v Akváriu. Už jsem se neodvážil znovu zavřít oči. Věděl jsem, že bych se vrátil na ten sráz.

Zakroutil jsem rameny, abych se zbavil napětí, a natáhl jsem se pro knihu na polici za svou postelí. Ta knihovna patřivala mým prarodičům. Měli ohromnou sbírku knih ze Starého světa, plnou příběhů o místech, kam se dalo cestovat pěšky nebo autem – a ne lodí. Život byl tehdy jiný. Nebyl to boj o přežití, ale skutečný život.

Tenhle zatracený nový život byl jen pro mrtvé.

Pro dnešní rozptýlení jsem zvolil knihu o architektonických divlech Starého světa, v níž se psalo o tom, jak vlády z důvodu přelidněnosti vybízely města ke stavbě stále vyšších a vyšších budov. Některé domy Starého světa měly až tisíce pater. Samozřejmě že takové stavby padly za oběť Velkým vlnám jako první.

Potom jsem zahájil svou denní rutinu. Procházel jsem uličkami Akvária a hledal jakékoli známky úniku kapaliny. Knihu jsem měl stále s sebou. Tady dole se nacházely stovky utonulých lidí, kteří čekali, až dostanou šanci naposledy se rozloučit se svými milovanými. Kvůli divokému oceánu, nebezpečnému potápění a častým bouřím bylo příčinou většiny úmrtí právě utonutí, a tudíž většina

těl byla vhodná pro znovuoživení. Výzkumné zařízení uchovávalo těla po deset let, potom se jich zbavilo. Jako jeden z mála zbývajících ostrovů, ani Palindromena neměla prostoru nazbyt a nemohla skladovat mrtvé do nekonečna.

Výzkumné zařízení na ostrově vlastnilo mrtvá těla i v případě, že si příbuzní nemohli dovolit utonulého oživit anebo dotyčný zemřel z jiné příčiny než utonutím. Bylo to součástí dohody s restaurátory. Výměnou za poskytování lidských subjektů pro vědecký výzkum získávali lidé na atolech čerstvé zemědělské produkty a nepostradatelné léky. To byl spravedlivý obchod, ne? Koneckonců, k čemu člověk potřeboval své tělo poté, co zemřel?

S očima upřenýma na stránky své knihy jsem procházel tlumene osvětlenými uličkami a snažil se periferním viděním nevnímat žádný pohyb. Mrtví měli vlasy pevně utažené pod průhlednou čapkou, ale občas se z ní uvolnilo pár pramenů, které se jim pak kroutily kolem obličeje jako chaluhy. Osvětlené nádrže byly vyrobeny z drcených korálů, které bránily tělům v rozkladu. Vznášela se v teketině, téměř jako by byla živá.

Nejhorší byly jejich oči. Byly otevřené, měly bezbarvé duhovky a zorničky zúžené jako špendlíkové hlavičky. Když jsem zahrnul za roh, jedno z těch očí mrklo.

Polekaně jsem se zapotácel dozadu, upustil jsem knihu a narazil do vozíku s chemikáliemi, který stál za mnou. Láhve zacinkaly a rozkutálely se po podlaze. Naštěstí se žádná nerozbila.

Moje chyba se rozlehla po celém suterénu. Mrtvola se rozesmála.

„Raylane!“ vyštěkl jsem, když mi došlo, že ten obličej patří někomu, kdo stojí za prázdnou nádrží, a ne mrtvému tělu uvnitř.

Zvedl jsem knihu a strčil si ji do zadní kapsy. „Prokleté vody, co to sakra děláš?“

Raylan vylezl zpoza nádrže a smíchy se zlomil v pase. Osvětlené nádrže zvýrazňovaly zlatohnědou barvu jeho kůže a jeho krátce strížené kudrnaté černé vlasy v tom světle získaly namodralý odstín. „Měl jsi vidět svůj obličej!“ Když si přitiskl ruku k hrudi a vypouklil oči ve snaze mě napodobit, vypadal vážně směšně. Na sobě měl typickou uniformu kurátora: béžové tričko s límečkem a logem Palindromeny – dvě ruce držící list. Svůj vzhled okořenil špetkou stylu z Rovnodennosti – na černé šňůrce mu kolem krku visel obrovský gartulí zub, který připomínal spíš zbraň než šperk a byl v rozporu s jeho bezstarostným smíchem, obvykle na můj účet.

„Zahrávat si s mrtvými není legrace, Rayi.“ Přesto jsem nedokázal potlačit radost, že ho vidím. Že můžu mluvit s někým jiným než s mrtvými. Přestože bylo Rayovi osmnáct a dělil nás jen rok, vypadal mnohem mladší než já. Usoudil jsem, že je to důsledkem mého pocitu viny a mrtvých, kteří mi neustále dělali společnost. „Kde se tu bereš?“ zeptal jsem se.

„Přinesl jsem ti pár rybích karbanátků,“ vysvětlil a natáhl ruku s malou plechovou krabičkou, jako by to byl dárek na usmířenou. „Myslel jsem si, že určitě rád ochutnáš moji nejnovější várku.“

Měl jsem co dělat, abych mu tu krabičku nevyrvál z rukou a naráz nezhltnul celý její obsah. Rayovy rybí karbanátky byly tou nejlepší věcí v tomhle promočeném světě.

„Děkuju,“ zamumlal jsem s pusou plnou rybiho masa, protože jsem nedokázal odolat. „Jsou vynikající.“

Zazubil se. „Udělal jsem je na včerejší večírek. Měl jsi přijít.“

Ztuhla mi ramena a namáhavě jsem polkl. „Jak jsem řekl, měl jsem moc práce.“

„Moc práce? A co jsi dělal?“

„To, co vždycky. Hlídal jsem suterén.“ Strašně nerad jsem mu lhal, ale nemohl jsem mu přiznat pravý důvod, proč zůstávám tady dole. Moji přátelé to v ten den všechno viděli. To já jsem přiměl Calena, aby se mnou lezl na tu horu. To já jsem ho neposlouchal, když chtěl slézt dolů. Zatímco moje podvědomá mysl ráda přidávala pár krvavých detailů, moje sny byly až otravně přesné. Často jsem si říkal, zda mé vzpomínky vůbec někdy vyblednou, nebo budu muset prožívat ten den po zbytek života.

A přestože jsem se nemohl schovat před tím, co se stalo, mohl jsem se schovat přede všemi, co mě znali. A tak jsem zmizel ze světa.

Ray mě chvíli pozoroval a pak se zeptal: „Proč ti nikdy nedají volno? Já vím, že ředitelka trochu nahání strach, ale jsem si jistý, že by to pochopila. Měl bys taky trochu žít.“

Ale to byl přesně ten důvod, proč jsem zůstával tady dole. Nemohl jsem opustit – a neopustil bych – Akvárium. Nezasloužil jsem si život mimo tento vlhký, potemnělý suterén. Nezasloužil jsem si užívat si světa tam venku, když jsem tu možnost ukradl Calenovi. Popravdě, nezasloužil jsem si ani Rayovo přátelství, ale nedařilo se mi ho od sebe odstrčit.

Když před půl rokem poprvé sešel dolů do Akvária, hledal místo, kde by se po prvním oživení v pozici kurátora mohl schovat. Nedokázal snést žal klientovy rodiny. Přestože mi můj prvotní instinkt velel Raye ignorovat, najednou jsem zjistil, že jsem vykročil ze stínů a začal ho utěšovat. Pověděl jsem mu, že ty pocity v něm

vzbuzuje tohle místo, které k nám přitahuje smrt, jako by to byl příliv dorážející na pobřeží. A že nám nezbyvá nic jiného než čekat na zítřek a doufat, že bude lépe.

Vzhledem ke skutečnosti, že jsem si nikdy nedovolil opustit suterén, to vyznělo jako ironie. Žít tady dole, daleko od – téměř – všech, bylo mým pokáním.

„Ale já žiju,“ řekl jsem nakonec. „A potřebuju peníze.“ Byla to chabá výmluva, a ani nebyla moc pravdivá, ale doufal jsem, že ji přijme. Jako obvykle.

„Nač? Na další knihy ze Starého světa? Myslím, že už máš všechny.“ Zahihňal se. „Všechny, chápeš?“

„To není legrační,“ poznamenal jsem, ale přesto jsem se usmál. Neusmívat se, když byl Ray poblíž, bylo nemožné.

Plácl mě po holém předloktí. „Jsi tak bledý, že se jim začínáš podobat!“ Byl z atolů – konkrétně z Rovnodennosti – a žlutohnědá barva jeho kůže byla po letech strávených na vodě ještě sytější.

„Díky za podporu, Rayi.“ Takové hlášky už jsem od něj slyšel. *Jsi bledý jako mrtvola. Anebo moje oblíbená: Oblékl sis kůži mrtvolý?*

Jeho úsměv pohasl. Držel jsem si ho od těla příliš dlouho? Koneckonců, přátelili jsme se půl roku. Nebylo by divu, kdyby se mu moje vyhybavost nakonec zprotivila. A tak jsem řekl: „Možná přišť,“ i když jsem věděl, že se to nikdy nestane.

„Výborně!“ Naštěstí se dal snadno uchlácholit. Báł jsem se dne, kdy po mně bude vyžadovat víc odpovědí.

„Tak jaký byl večírek?“ zeptal jsem se ve snaze změnit téma.

„Boží.“ Rozzářil se. Kdykoli mluvil o Rovnodennosti, vždycky se mu na tváři objevil stejný výraz. „Seznámil jsem se s jedním

opravdu chytrým klukem. Škoda, že jsi nepřišel! Byla tam i spousta hezkých holek.“

„No páni,“ poznamenal jsem vyhýbavě. Nepamatoval jsem si jak mluvit s děvčaty, a už vůbec ne jak s nimi flirtovat.

Ray se za mnou táhl svým těžkým, šouravým krokem. Před několika lety se stal účastníkem nehody dvou rybářských lodí. Srazily se, sevřely mezi sebou jeho levou nohu a rozdrtily mu kotník. A přestože se z toho dostal poměrně dobře, často jsem si všiml, jak se na konci dlouhého dne šklebí bolestí.

„Je ti dobře?“ zeptal jsem se ho.

„Mně?“ Věnoval mi svůj typický úsměv a blýskl na mě mezerou mezi předními zuby. „Mně je vždycky dobře, kámo.“

Věděl jsem, že o té nehodě mluví jen velice nerad, ale nesnášel jsem, když trpěl bolestí. Nejen fyzickou bolestí svého zranění, ale i psychickou bolestí ze ztráty jediné věci, která z něj dělala to, čím byl.

Rayova láska k oceánu se dala vystopovat až k jeho předkům, kteří bývali mořeplavci už v době před Velkými vlnami. Ray býval harpunářem, takže trávil víc hodin pod hladinou než nad ní. Po té nehodě už na moře nechtěl, protože věděl, že nebude moct plavat tak dobře jako dřív. Vysvětlil mi, že k bezpečnému pohybu pod vodou potřebuje dvě silné nohy s nasazenými hlubokomořskými ploutvemi. Z toho důvodu potřeboval, aby se mu zahojily zničené šlachy v noze. A nejlepším místem k výzkumu hojení byla právě Palindromena.

Přestože vědci přišli na způsob, jak opravit poškozený mozek a plíce po utonutí, nebylo to natrvalo, protože tkáň se po čtyřicetihodinové léčbě vrátila do původního stavu. Když Ray nepracoval

jako kurátor, ve volném čase pomáhal v lékařském oddělení a doufal, že se najde cesta, jak aplikovat vědecké poznatky o nápravě mozku a plic utonulých k zahojení poškozených buněk a tkání živých.

„Kdo byl tvým dnešním klientem?“ zeptal jsem se, protože jsem opět potřeboval změnit téma.

„Jedna opravdu milá dáma,“ odpověděl téměř zamilovaně. Navzdory skutečnosti, že ho téměř neustále obklopovala smrt, se uměl vcítit do pocitů svých klientů. Zajímalo mě, jestli to někdy, časem vyšumí. Obvyklým důsledkem práce na tomto místě byla změna pohledu na smrt – člověk ji začal vnímat jako něco naprosto běžného, něco, co se stává každý den, něco, co neničí rodiny a budoucnost.

„A pacient – ten oživený?“

„Její syn.“ Tentokrát jeho hlas rozhodně zjihnul. „Utopil se před půl rokem. Matka chtěla, abych tam byl s ní.“

„Opravdu?“ Obvykle chtěli být klienti se svými oživenými sami.

„Snažil jsem se ji přesvědčit, že tak to nefunguje. Nechceme, aby si pacienti uvědomili, co se děje. A taky, jak víš, nejsem rád v přítomnosti oživených.“ Protáhl obličej. „Nahání mi hrůzu.“

Povytáhl jsem obočí. „Kolikrát ti musím vysvětlovat, že oživení nepáchnou? Jsou naživu, úplně. Na čtyřicet hodin.“ Až do chvíle, kdy už nejsou.

„Mně prostě páchnou.“ Poklepal si na nos. „Moje matka říká, že mám na tyhle věci nos.“

„Tvoje matka se bojí vlastního stínu.“

Zvedl prst a otevřel pusou, aby se jí zastal, ale pak řekl: „Máš pravdu.“

Ray se mi svěřil, že jeho matka stále věří v bohy Starého světa. Nesnášela Palindromenu a její zneužívání mrtvých pro peníze. Brzy poté, co tu Ray začal pracovat, ho navštívila a žadonila, aby s tou prací přestal a vrátil se na Rovnodennost. Strávila na ostrově jen hodinu a rychle skočila zpátky na loď. Tvrдила, že celé tohle místo páchne smrtí. Ale byla to pravděpodobně vůně zemědělských plodin, která jí připadala tak cizí.

Přesto měla pravdu. Tenhle ostrov byl smrtí a smrt byla tímhle ostrovem. Jedno od druhého se nedalo oddělit.

Nevěřil jsem ve vodní bohy ani v bohy Starého světa. Byla to ztráta času. Svůj osud jsme si určovali sami. Nikdo to nevěděl líp než já.

„No, když už jsem tady...“ Ray si odkašlal. „Rád bych tě požádal o laskavost.“

„Ne,“ odmítl jsem, aniž bych se na něj podíval.

„Ale no tak!“ Položil mi paži kolem ramen. Aby na mě dosáhl, musel si stoupnout na špičky. „Je to jen drobnost, kámo.“

„O tom dost pochybuju.“ Podle toho, co mi Ray říkal, se neustále dostával do potíží, protože jeho bezstarostná upřímnost se tloukla s nutností zachovávat tajemství Palindromeny.

„Fakt. Přísahám na vodní bohy.“ Z jeho hlasu se vytratila domýšlivost a zatvářil se dost obezřetně.

Jako by mu moje reakce dělala starosti. To nevypadalo dobře.

„No tak, oč jde?“ chtěl jsem vědět. „Ven s tím.“

Střelil očima k peci, která se nacházela za mnou. Octli jsme se v zadní části Akvária, kde se skladovala už oživená těla, která měla být pohřbena v chrámu na dně moře. Vzhledem k tomu, jak málo

půdy na světě zůstalo, to bylo obrovskou poctou. Jen pár lidí si ale mohlo dovolit zaplatit cenu stanovenou výzkumným zařízením, což vytvořilo hráz mezi lidmi, kteří žili na atolech, a pracovníky na ostrově, kteří na to měli.

Mrtví nemohli být oživeni podruhé, jejich srdce by to nevydržela. A pokud příbuzní neměli dost peněz, aby mohli své milované pohřbít v chrámu, byli spáleni v peci. Naštěstí to nebylo náplní mé práce. O likvidaci těl se starala Nessandra, ředitelka Palindromeny.

„Ehm,“ zahuhlal Ray a očima bloudil všude možné, jen aby se nemusel dívat na mě. „Zítřka mám klientku –“

„Rozhodně ne,“ opáčil jsem, když jsem si dal dvě a dvě dohromady. Vrazil jsem ruce do kapes u kalhot.

„Ale no tááák. Je to jen jedna klientka. Jedna mizerná klientka. Jen na to dohlédneš. Nic to není. Všechno probíhá automaticky.“ Zazubil se a zaťukal na displej echolinku na svém zápěstí. To byla technologie, kterou používali kurátoři a která sledovala pacientovo oživení. Už jen pohled na něj jsem nesnášel.

„Výborně, takže to zítra zvládneš sám.“ Vyzval jsem pryč.

Ray zaškobrtl. „Potřebuju, abys klientku přivítal, ujistil se, že je klidná a –“

„Já mám na starosti údržbu nádrží, nejsem kurátor. A taky moc dobře víš, že je to proti předpisům.“ Kurátor byl zodpovědný za pacienta během doby jeho oživení. Musel udělat všechno pro to, aby pacient nezjistil, že zemřel, a aby neopustil zařízení. Pracovat na Palindromeně bylo velmi žádaným zaměstnáním, protože si tu člověk vydělal pětkrát víc než na jakémkoli jiném místě. Tahle práce ale taky vyšla pořádně drahá. Čehož si byl Ray jako kurátor ve

výcviku moc dobře vědom. „Nemůžu uvěřit, že mě o to vůbec žádáš. Nessandra by tě roztrhla jako hada.“

„Ředitelce to nemusíme říkat,“ připomněl mi tiše.

Nessandra neboli Královna mrtvých, jak jí zaměstnanci říkali, vyžadovala dodržování přísných pravidel, aby ochránila svou společnost před kritikou, která by mohla zaznít z atolů. Kromě Raye byla jedinou osobou, která věděla, že jsem tady dole. Nemohl jsem ohrozit své jediné útočiště.

„Ne.“ V Akváriu jsem viděl tolik smrti, že mi to úplně stačilo. Nepotřeboval jsem ji vidět zblízka z pozice kurátora. To, co Palindromena dělala, nebylo správné. Maskovala se jako společnost, které záleží na ztrátě, již lidé prožívali. Ale nezáleželo. Žal byl jen prostředkem k jejímu zisku.

A cenu zaplatili všichni. Mrtví i živí.

„Prosím, Lore,“ škemral Ray.

Zastavil jsem se a otočil se. Nestávalo se často, aby Ray mluvil tak vážně. „Co se děje?“

Nakrčil čelo. „Na Rovnodennost přijede lékařka ze severních atolů. Už před několika týdny jsem si s ní domluvil schůzku.“ Nadechl se. „Specializuje se na rehabilitaci.“

Mrkl jsem na jeho levou nohu. Než přišel na Palindromenu, Ray navštívil každého lékaře v okruhu dvou tisíc mil. Nikdo mu nedokázal pomoci. Ačkoli Ray doufal, že dokáže uzdravit svou nohu tady, tohle bylo poprvé, co se zmínil o rehabilitaci namísto výzkumu nějakého léku. Chystal se posunout dál? Uvědomil si, že pro něj existuje jiná budoucnost a že už nemusí lpět na minulosti? Došlo mu, že nemusí být jako já?

„Zítřka jsem vůbec neměl mít službu,“ řekl, „ale klientka si zamluvila oživení na poslední chvíli. A vzhledem k tomu, že jsem přibližně stejně starý jako pacient a všichni ostatní mladí kurátoři už jsou zaneprázdnění, připadlo to na mě. Ty víš, že kdybych nemusel, tak bych to po tobě nežádal, protože už tak mám s ředitelkou problémy. Nemůžu si dovolit přijít o místo.“

Mystérium Palindromeny vzniklo úmyslně. Vědci chtěli, aby jejich proces vypadal tajemně a jakoby s požehnáním vodních bohů. Minulý týden dostal Ray podmíněčný trest. Pověděl klientovi, že když se tělo vyjme z nádrže a neožíví, začne se po několika hodinách rychle rozkládat a zkapalňovat. A čím více let uplynulo od jeho smrti, tím byl rozklad rychlejší. Bylo to něco, co jsem mu kdy si mimochodem pověděl já.

Raylan neměl v úmyslu nikoho vyděsit, ale jeho upovídání stála Nessandru významného klienta. Mnoho lidí na Rovnodenosti už tak Palindromeně nedůvěřovalo. A slova měla velkou moc. Lidé potřebovali vědět, že jejich milovaní zesnulí jsou tady v bezpečí a že jejich daně jdou na dobrou věc.

„Je mi líto,“ omluvil jsem se, „ale já nemůžu opustit své místo.“ Po celá léta byl Calen mým jediným spojením se světem mimo ostrov. Když byl teď mrtvý, jako by okolní svět přestal existovat.

Ray byl jedinou připomínkou toho, co leželo za stěnami tohoto suterénu.

„Prosím.“ Sepjal ruce jako v modlitbě. „Je to jen čtyřicet hodin a pak se můžeš zase vrátit do tohohle příšerného suterénu a dál se schovávat před životem.“

Překřížil jsem si paže na hrudi. „Já se neschovávám.“

„Opravdu? Tak proč nikdy nevycházíš ven?“ V jeho hlase byla slyšet výzva.

Vždycky jsem si myslel, že se mi ho podařilo ošálit. Ale nejspíš jsem ho podcenil.

„Samozřejmě že vycházím ven.“ Přiměl jsem se ke smíchu. „Vycházím každou chvíli. Nebud' směšný.“

„Lore,“ vyslovil pomalu a pečlivě. „Viděl jsem tam vzadu tvou palandu.“

Chtěl jsem se na něj osopit, zaječet na něj, aby vypadl. Povědět mu, že se mýlí. Že tu nežiju. Ale znejistěl jsem. Nechtěl jsem mu dál lhát.

„Nikomu to nepovím,“ vyhrkl, když si uvědomil můj strach. „Zachovám tvé tajemství. A pochopím, jestli o tom nechceš mluvit.“

Zafuněl jsem. Vůbec mi nerozuměl. Jak by taky mohl? Vždyť jsem mu půl roku lhal – svému příteli. Příteli, který mě teď žádal o pomoc.

Viděl jsem mu na očích, jak je zoufalý, že mu uniká šance setkat se s tou lékařkou. Věděl jsem, jaké to je, když člověka pronásleduje minulost. Přál jsem si ho od toho pocitu osvobodit.

Měl jsem říct ne. Měl jsem ho odmítnout. A už nikdy se s ním nesetkat.

Ale představa tiché budoucnosti, která se přede mnou táhla do nekonečna, ve mně vyhloubila obrovskou díru. Potřeboval jsem se něčeho držet. A to něco byl Ray.

Kdybych mu ukázal, že dokážu vyjít z Akvária, možná by naše přátelství vydrželo o trochu déle. Věděl jsem, že tu šarádu nezvládnou hrát navěky, ale zítra bych to zvládnout mohl.

„Fajn,“ řekl jsem. „Zastoupím tě. Ale jen tentokrát.“

Rozsvítil se mu obličej. „Vážně?“

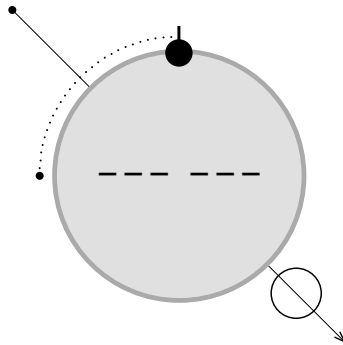
Přikývl jsem, jako by o nic nešlo. Jako by vyjít z tohoto dobrovolného vězení nebylo urážkou Calenovy památky. Když zemřel, přísahal jsem, že na něj nikdy nezapomenu. A že za jeho život zaplatím.

„Děkuju!“ Ray mě plácnul po zádech. „Jednoduše na čtyřiaadvacet hodin předstírej, že jsi já. Tvou úlohou bude provést klientku procesem oživení a být tam, kdyby se něco pokazilo. Ale nic se nepokazí. Všechno proběhne v naprostém pořádku, kámo. V naprostém pořádku.“

Bylo mi jasné, že jenom čas ukáže, zda toho budu nebo nebudu litovat.

KAPITOLA TŘETÍ

TEMPEST

Pondělí, 10:00
Dvě hodiny před oživením

Pořád jsem nemohla uvěřit, že mou rostlinu ode mě odkoupili restaurátoři z Rovnodennosti za šokující sumu čtyř tisíc bankovek. Obvyčejně jsem musela prosit, aby si moje nalezené zboží někdo vzal. Knihy nasáklé vodou, úlomky talířů, cáry látek – nic z toho obvykle nemělo velkou cenu. Ale rostlina... To bylo něco jiného. Získala jsem za ni víc, než jsem dokázala ušetřit za uplynulých pět let. Elysea by na mě byla pyšná.

I když jsem si nemyslela, že by z té rostliny mohlo vyrůst něco jedlého, její existence znamenala, že tam dole něco přežilo. Restaurátorům to poskytlo naději. Zemědělské plodiny vypěstované na Palindromeně sice poskytovaly jídlo pro nedaleké atoly, včetně atolu Rovnodennost, ale rostoucí populaci nestačily. Potřebovali jsme

najít alternativní zdroj potravy. A jestliže mohly rostliny žít pod vodou, pak by nás už k Palindromeně nic nepoutalo.

Rovnodennost už měla několik let potíže. Byli jsme atolem, který se nacházel nejbliž Palindromeny, a potřebovali jsme něco, s čím by se dalo obchodovat. Všechny okolní potápěčské lokality už byly naprosto vypleněné. Bylo zřejmé, že v několika příštích letech se začneme živit už jen rybami a mořskými řasami sklízenými hluboko v moři. Muselo by to stačit, ale moc uspokojující by to nebylo. Ne ve srovnání s atoly dál na jihu, které měly ve své blízkosti spoustu potopených měst, jejichž poklady jim umožnily platit za kořenovou zeleninu, rýži, ovoce a byliny pěstované na Palindromeně.

Vůbec jsem netušila, jak Rovnodennost přežije následující desetiletí. Ale to nebyl můj problém. Aspoň ne právě teď.

Když jsem rostlinu přinesla na včerejší polední aukci, restaurátoři byli nadšením bez sebe. Zahrnuli mě otázkami.

Objevila jsi další půdu?

Kde jsi našla tu rostlinu?

Je jich tam víc?

Vezmi nás tam. Hned!

Jasně, to ani zdaleka nebyly všechny otázky.

Dala jsem jim souřadnice toho místa, protože jsem věděla, že už se tam nemusím vracet.

Od obyvatel Rovnodennosti se očekávala fyzická práce, ale pokud se jednalo o něco skutečně cenného, restaurátoři místo uzavřeli a vyslali tam svůj vlastní tým, aby při vyzvedávání předmětů zajistili odpovídající péči. Věděla jsem, že během hodiny se bude moje

budova hemžit potápěči restaurátorů. Stejně tam nezůstalo nic, co by mohli najít.

Když jsem jim předávala svou malou rostlinu, popřála jsem jí všechno dobré. Voskovité zelené listy pro mě měly znamenat víc než obarvené lístky vyrobené z chaluh v mé ruce, ale neznamenaly. V tuhle chvíli mi záleželo jen na penězích.

Většina bankovek byla určena na oživení Elysey. Každé rozhodnutí, které jsem v uplynulých dvou letech učinila, směřovalo k oživení mé mrtvé sestry. Netušila jsem, kým budu, až vzpomínky na svou sestru nechám za sebou. Netušila jsem, kým chci být.

Zavrtěla jsem hlavou. O zítřek si budu dělat starosti později. Dnes mám schůzku s Palindromenou.

V noci jsem vůbec nespala. Byla jsem plná očekávání, že znovu uvidím Elyseu a že se konečně dozvím pravdu o svých rodičích.

Jakmile jsem se octla ve svém příbytku, vysypala jsem obsah tašky na postel. Odpočítala jsem tři tisíce bankovek, uložila je do uzavíratelné šperkovnice a promnula prsty zbývající tisíc. Byl konec s vybíráním odpadků v popelnících u jídelny a hledáním plesnivých mořských řas a zbytků ryb.

Vložila jsem šperkovnici do svého koženého vaku a rozhlédla se po pokoji. Přestože jsem se zbavila většiny Elyseiných osobních věcí, pořád tu byla až frustrujícím způsobem přítomná. Pastou z mořských řas vymalovala zrezivělé kovové stěny nazeleto, aby nám připomínaly časy, kdy všude kolem rostly lesy, a ne jen pár stromů na zbývajících ostrovech. Časy, kdy existovaly louky plné květin. Ale to bylo před mnoha staletími. Naši současnou realitou byla modrá. Naším domovem byla voda. Zelená zmizela